

„איני רוצה עוד בשום עסקים עם ישראל זו!“

פ עירתי למען פיתרון הסיכוי סוד הנמורחתיכונני התחילה בשנות ה-50, כאשר הייתי עדיין סגן-שר במשרד ראש-הממשלה. המדיניות האירופית סבלה אז עדיין ממצפון רע. האינטרנציונל

מנהיג' מיכלגת העבודה חדרים ברוח בגין, או שהם פחדנים

הסוציאליסטי התרכו באופן בלעדי בישראל. והתעלם כמעט כליל מן העולם הערבי. בכינוסי האינטרנציונל חזרתי שאין הסוציאליסטים יכולים להר- שות זאת לעצמם. ואז בכל פעם קמו גולדה מאיר ויגאל אלון —

ניים נבונים מאוד. * שאמרו לי: „כאן, בכוחי, אנו מהווים כמ- עט את מחצית האוכלוסיה. אנח- נו בונים את הארץ. אבל ה- אחרים מרוויחים מכך.“ תוך כדי כך התבהר לי מה רבה השפעתם

” העולם כוחד מהסיריזן של מנהיג' ישראל, הסומכים דק על הנשק

של הפלסטינים במדינות הערביות המתונות. עד כמה מתחרות מדי- נות אלה על ידידותם של הפלס- טינים החרוצים והאינטליגנטים, ומוכנות לפעול למען מטרותיהם המדיניות. היה נדמה אז כי איש במערב אינו מבין זאת.

במאמר בשבועון הגרמני „שטרן“ מגלה קרייסקי כיצד נפגש עם סאדאת וערפאת, וכיצד היה פרס נפגש עם סאדאת - אילו...

לעבור כמה שנים הגשתי את הדין-וחשבון שלי לאינטרנציונל. מסקנתי הייתה: את בעיית המיז- רחה-תיכון ניתן לפתור רק אם נתונים הפלסטינים מדינה משל- הם, שתחיה בשיתוף-פעולה הדוק עם שכניה. כלומר גם עם ישראל. שם (בישראל), כמובן, נדחתה תביעה זו כמעט פה אחד.

” סאדאת הזמין אותי לביתו ולא הגיש ארוחה. לא כלום

באחד הימים אמרתי לעצמי: מה הטעם בכל הדיבורים שלי, שעל העולם המערבי להכיר בי בעיה הפלסטינית, אם לא אעשה בעצמי את הצעד שיבליט זאת (המשך בעמוד 76)

שונה היתה אוסטריה. הישראלים דרשו אז לקבל לידיהם את ההגנה והפיקוח על המהגרים. המסע במידבר אל סאדאת ארך שעות. הוא קיבל את פני בבית קטן. הוא לא הציע לי ארוחה. שום דבר.

הוא הסביר לי את המדיניות שלו: שהיה עליו לפתוח במילח- מה נגד הישראלים ב-1973, כדי להתזיר לצבא המיצרי את כבודו, ושרק עכשיו ניתן בכלל לחשוב על העתיד. אך את כריתת-השלום יש להגות לדורות הבאים. זה היה סוף השיחה.

לאחר מכן עוד שלח לי מסר שעליו להיפגש עם ראש אש"ף, ערפאת. הנמצא בקאהיר. בלעדיו לא יהיה פיתרון לסיכוסך המיזרחי-תיכוני. הייתי מוכן לפגישה, אך חברי המישלחת שלי חשבו שאני משור- גע — להיפגש עם „הטרוריסט- ראשי“!

* נציג אש"ף בכוחיית היה אז ח'אלד אל-חסן, ממייסדי פת"ח וידידו של ערפאת.

של האינטרנציונל בלונדון ביקש- תי את רשות-הדיבור. כמנהיג ה- מיפלה הסוציאליסטית של אוס- טריה. ולפתע הקשיבו כולם ואמי- רו: נו, אולי הרעיון של קרייסקי אינו רע כל-כך, אולי באמת כדאי לבדוק אם יש סיכויים לפיתרון של שלום במיזרח התיכון. הם הבינו כי הנפס של הערבים חיוני להישרדותנו.

פגישה עם הטרוריסט

ש יחזתי הראשונה „לבי- רור העובדות“ במיזרח ה- תיכון ב-1974 היתה מלווה בפר- שנות לעגנית מישראל. וגם בארץ הראשונה שבה ביקרתי, במצריים, נתקלתי בחומה של איבה.

בעלי-שיחי האשימו אותנו בכל: בפלישה לסואץ של ממשלת צר- פת. בהנהגת הסוציאליסט גי מולה (במילחמת-סיני); בעמדה הבלתי- אהדת של הסוציאליסטים כלפי מילחמת-השיחרור האלג'ירית. כל החטאים של הסוציאליסטים כלפי הערבים הוצגו לפניי בישיבה ליי- לית בקאהיר.

תחילה לא רצה סאדאת לקבל בכלל את פניי. אך לבסוף הזמין אותי בכל זאת. אבל גם זה מפני שלא נכנעתי, חצי שנה לפני כן, ללחץ הישראליים. אחרי שנעדר פגיגה טרוריסטית במהגרים יהודיים מברית-המועצות. שתחנתם הרא-

או מי שייצג באותו כנס את מיפ- לגת-העבודה הישראלית — וירדו עליי. הם התייחסו אלי כאילו הייתי התיכת-רפש. בכנסים רקדו הכל סביב גילדה. גילדה פה. גולי- דה שם. הכל היו מקסמים מכושר- הדיבור שלה. מסכיבי חגגו השתי- קה והפחדנות. וגם רגשי-האשמה. היה ברור לי: רק אדם אחד

” גולדה מאיר ויגאל אלון החייחשו אלי כאילו הייתי רפש

באינטרנציונל הסוציאליסטי היה חופשי מרגשי-האשמה. וזה היי- תי אני. כי אני בן למישפחה יהוד- דית, ואיבדתי את קרובי היקרים ביותר בימי המישטר הנאצי. איש אינו יכול להטיח בפני שאני אנטי- שמי. אפשר להאשים אותי רק בכך שאינו ציוני. אבל כל הדיבורים היו לשווא — עד ליום של הלם הנפס. בכנס

במדינה

(המשך מעמוד 5) קביעה של הוועדה מטעם איגוד- העיתונאים. בניגוד למה שסבורים רבים, משמעותה של הקביעה כי אין לשניים מקום באיגוד-העיתונאים, אין פירושה שהם מורחקים ממנו. בלי התהליך הרגיל הקבוע בתקנון. והיום קשה לדעת אם מי- שהו יפתח בתהליך הרגיל (ראה: הנדון).

”סוכני השמאל“ הוועדה שמונתה לפני כמה שבועות, קיימה ארבע ישיבות ארוכות בבית סור קולוב, ושמה עדים רבים, ביניהם גם את קור הראובני. הקביעה ה- חשובה שקיבלה לבסוף הייתה: „החברים קור והראובני עירערו את היסודות שעליהם בנוי האיגוד הארצי ופגעו בכבוד המקצועי ובנורמות שעליהן הוא מושתת. ל- פיכך, קובעת הוועדה, כי מי ש- עושה מעשים כאלה — אין לו מקום באיגוד הארצי של עיתונאי-ישר- אל.“

העדויות ששמעה הוועדה נגעו לניסיונם של קור והראובני לפנות לרמטכ"ל, לראש-הממשלה ולשר- הביטחון, ולבקש את התערבותם במתרחש בגליציה. השניים טענו

עיתונאי קור אין מקום?

שהתחנה הצבאית לא מילאה את תפקידה בעת המלחמה, ואף „שיר- תה את מטרות המחבלים“, והיו מוכנים להביא דוגמות.

בראש הוועדה עמד אלי ניסן. היו בה ארבעה חברים מלבדו: סמי גרינשפן, אהרון דולב, לוייזצחק הירושלמי ויונה שימשי. היא קיב- לה את החלטותיה פה-אחד, כאשר אחד החברים הסתייג בסעיף אחד. עבודתה של הוועדה היתה מלווה באיומים ולחצים לא מעטים. היו שאמרו על חברי הוועדה שהם „סר- כני השמאל“ עוד בטרם נודעו מסי- קנותיה. היו עיתונאים שאמרו ש- אם הוועדה תקבל מסקנות מרחי- קות-לכת נגד קור והראובני, לא יהיה מנוס מפילוג באיגוד-העיתונ- יאים.

גם מן העבר השני אמרו, שאם לא תגן הוועדה על חופש-הביטוי ואם לא תקבל מסקנות חמורות נגד- דם, יהיה פילוג. אך החלוקה לא היתה על-פי הדעות הפוליטיות. רבים מן העיתונאים בעלי ההש- קפות הימניות הניציות, גינו בי- כל-פה את הצעד של קור והראוב- ני. אם יגיע המערך לשילטון, יכולים לעשות זאת גם לנו. הם אמרו.

עיתונאי נובח. השיקול ה- מכריע בעבודת הוועדה ומסקנור- תיה, היה של האיגוד-המיקצועי. ניסוח המסקנות נעשה על-ידי כל החברים בוועדה. אך מלבד חשי- בותו הציבורית אין למיסקן שי- ניים. אם הוא ישרא בגדר „קביעה“ בלבד, עלולים שר-הביטחון ומקו- רביו, הבוחשים בגליציה, להשיק- מכך מסקנות. הראשונה שבהן היתה: „עיתונאי נובח אינו נושך.“